

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1289/2013

av den 11 december 2013

om ändring av rådets förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Den ömsesidighetsmekanism som ska genomföras om ett tredjeland som anges i bilaga II till rådets förordning (EG) nr 539/2001 ⁽²⁾ tillämpar viseringskrav för medborgare i åtminstone en medlemsstat måste anpassas till följd av ikraftträdandet av Lissabonfördraget och Europeiska unionens domstols rättspraxis rörande rättsliga grunder i sekundärrätten. Dessutom behöver den mekanismen anpassas, så att det blir möjligt för unionen att reagera på ett solidariskt sätt om ett tredjeland som anges i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 tillämpar viseringskrav för medborgarna i åtminstone en medlemsstat.
- (2) Vid mottagande av en underrättelse från en medlemsstat om att ett tredjeland som anges i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 tillämpar viseringskrav för medborgare i den medlemsstaten bör alla medlemsstater reagera gemensamt och därigenom ge ett unions svar på en situation som påverkar unionen i dess helhet och som utsätter dess medborgare för olika behandling.
- (3) Full ömsesidighet i fråga om viseringar är ett mål som unionen bör eftersträva på ett proaktivt sätt i sina förbindelser med tredjeländer. På så sätt kan unionen bidra till att göra sin utrikespolitik mer trovärdig och konsekvent.
- (4) Genom denna förordning bör det införas en mekanism för att i en nödsituation tillfälligt kunna upphäva

undantag från viseringskravet för ett tredjeland som anges i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 (nedan kallad *upphävandemekanismen*), när det krävs brådskande åtgärder för att avhjälpa problem som drabbar åtminstone en medlemsstat, och med beaktande av de övergripande konsekvenserna av denna situation för unionen som helhet.

- (5) Vid tillämpning av upphävandemekanismen avses med en betydande och plötslig ökning en ökning som överskrider en tröskel på 50 %. Den ökningen kan även vara lägre i en särskild situation som meddelats av den berörda medlemsstaten, om kommissionen anser det vara tillämpligt.
- (6) Vid tillämpning av upphävandemekanismen avses med en låg andel godkända ansökningar att andelen godkända asylansökningar är ungefär 3 eller 4 %. Den andelen kan även vara högre om kommissionen anser det vara tillämpligt i en särskild situation som meddelats av den berörda medlemsstaten.
- (7) Det är nödvändigt att förhindra och motverka missbruk till följd av undantag från viseringskravet för kortare vistelser för medborgare från ett tredjeland när de utgör ett hot mot den allmänna ordningen (*ordre public*) och den berörda medlemsstatens inre säkerhet.
- (8) Denna förordning bör erbjuda en rättslig grund för viseringskrav eller för undantag från viseringskravet för innehavare av resehandlingar som har utfärdats av vissa enheter som erkänns av medlemsstaterna som folkrättssubjekt i internationell rätt och som inte är mellanstatliga internationella organisationer.
- (9) Eftersom de regler som är tillämpliga på flyktingar och statslösa som infördes genom rådets förordning (EG) nr 1932/2006 ⁽³⁾ inte tillämpas på sådana personer om de är bosatta i Förenade kungariket eller Irland, måste situationen när det gäller visumkraven klargöras när det gäller vissa flyktingar och statslösa som är bosatta i Förenade kungariket eller Irland. Den här förordningen bör överlåta åt medlemsstaterna att i enlighet med sina internationella förpliktelser besluta om undantag från viseringskrav för denna kategori av personer. Medlemsstaterna bör underrätta kommissionen om sådana beslut.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 september 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 5 december 2013.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1932/2006 av den 21 december 2006 om ändring av förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav (EUT L 405, 30.12.2006, s. 23).

- (10) Förordning (EG) nr 539/2001 bör inte påverka tillämpningen av internationella överenskommelser som Europeiska gemenskapen ingick före ikraftträdandet av den förordningen vilka gör det nödvändigt att avvika från de gemensamma bestämmelserna om visering, samtidigt som Europeiska unionens domstols rättspraxis beaktas.
- (11) I syfte att säkerställa en lämplig medverkan av Europaparlamentet och rådet i den andra fasen av tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen, med tanke på den särskilt känsliga politiska arten av upphävandet av undantaget från viseringskravet för alla medborgare i ett tredjeland som anges i bilaga II i förordning (EG) nr 539/2001 samt dess övergripande konsekvenser för medlemsstaterna, de länder som deltar i Schengensamarbetet och unionen själv, särskilt för deras yttre förbindelser och Schengenområdet övergripande funktion, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på vissa delar av ömsesidighetsmekanismen. Genom att sådana befogenheter tilldelas kommissionen beaktas behovet av en politisk diskussion om unionens politik för viseringar i Schengenområdet. Det avspeglar också behovet av att säkerställa lämplig öppenhet och rätts säkerhet vid tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen på alla medborgare i det berörda tredjelandet, särskilt genom den motsvarande tillfälliga ändringen av bilaga II i förordning (EG) nr 539/2001. Det är av särskilt betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (12) För att säkerställa en effektiv tillämpning av upphävandemekanismen och av vissa bestämmelser i ömsesidighetsmekanismen och särskilt för att möjliggöra att i tillräcklig mån beakta alla relevanta faktorer och de eventuella konsekvenserna av tillämpningen av de mekanismerna, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter avseende fastställandet av de kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet som bör omfattas av ett tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet inom ramen för ömsesidighetsmekanismen, och avseende motsvarande giltighetstid av det upphävandet samt befogenheter att genomföra upphävandemekanismen. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾. Granskningsförfarandet bör användas vid antagandet av sådana genomförandeaakter.
- (13) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och
- Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket⁽²⁾ som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG⁽³⁾.
- (14) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket⁽⁴⁾ som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG⁽⁵⁾.
- (15) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket⁽⁶⁾ som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU⁽⁷⁾.
- (16) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG⁽⁸⁾. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.

⁽²⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽³⁾ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽⁴⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁵⁾ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

⁽⁶⁾ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽⁷⁾ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

⁽⁸⁾ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (17) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG⁽¹⁾. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (18) Förordning (EG) nr 539/2001 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 539/2001 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Om något av de tredjeländer som anges i bilaga II tillämpar viseringskrav för medborgare i åtminstone en medlemsstat ska nedanstående bestämmelser tillämpas:

a) Inom 30 dagar från ett tredjelands genomförande av viseringskravet eller, i de fall då det befintliga viseringskravet den 9 januari 2014 upprätthålls, inom 30 dagar från det datumet, ska den berörda medlemsstaten skriftligen underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om detta.

Den underrättelsen

i) ska ange vid vilken tidpunkt viseringskravet ska genomföras och vilken typ av resehandlingar och viseringar det rör sig om,

ii) ska innehålla en detaljerad redogörelse för de preliminära åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit för att säkerställa viseringsfria resor i förhållande till tredjelandet i fråga och all relevant information,

Information om den underrättelsen ska utan dröjsmål offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*, inklusive information om vid vilken tidpunkt viseringskravet ska genomföras och vilka typer av resehandlingar och viseringar det rör sig om.

Om tredjelandet beslutar att upphäva viseringskravet före utgången av den tidsfrist som avses i första stycket i denna punkt ska ingen underrättelse lämnas eller underrättelsen dras tillbaka och informationen ska inte offentliggöras.

b) Kommissionen ska, omedelbart efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket och i samråd med den berörda medlemsstaten vidta åtgärder tillsammans med myndigheterna i tredjelandet i fråga, särskilt på områdena för politik, ekonomi och handel, i syfte att återinföra eller införa viseringsfria resor och utan dröjsmål informera Europaparlamentet och rådet om de åtgärderna.

c) Om tredjelandet inom 90 dagar efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket trots alla åtgärder som vidtagits i enlighet med led b inte har upphävt viseringskravet, får den berörda medlemsstaten be kommissionen att upphäva undantaget från viseringskravet för vissa kategorier av medborgare i det tredjelandet. När en medlemsstat framför en sådan begäran ska den underrätta Europaparlamentet och rådet om detta.

d) Kommissionen ska, när den överväger ytterligare åtgärder i enlighet med leden e, f eller h, beakta resultatet av de åtgärder som vidtagits av den berörda medlemsstaten för att säkerställa viseringsfria resor till det berörda tredjelandet, de åtgärder som vidtagits i enlighet med led b samt följderna av upphävande av undantaget från viseringskravet för unionens och dess medlemstaters yttre förbindelser med tredjelandet i fråga.

e) Om det berörda tredjelandet inte har upphävt viseringskravet ska kommissionen, senast sex månader efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket och senare med mellanrum som inte överstiger sex månader inom en sammanlagd period som inte får sträcka sig längre än till och med det datum då den delegerade akt som avses i led f får verkan eller blir föremål för en invändning

i) på begäran av den berörda medlemsstaten eller på eget initiativ anta en genomförandeakt för att under en period på högst sex månader tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet för vissa kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet. Den genomförandeakten ska fastställa en tidpunkt inom 90 dagar efter det att den trätt i kraft, då upphävandet av undantaget från viseringskravet får verkan, med beaktande av vilka resurser som finns tillgängliga vid medlemsstaternas konsulat. När senare genomförandeakter antas får kommissionen förlänga perioden för det upphävandet med ytterligare högst sex månader och får ändra de kategorier av medborgare i tredjelandet i fråga för vilka undantaget från viseringskravet upphävs.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

De genomförandeakterna ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 4a.2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4

ska, under perioderna för upphävande, alla kategorier av medborgare i det tredjeland som avses i genomförandeakten, inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser, eller

- ii) för den kommitté som avses i artikel 4a.1 lägga fram en rapport med en bedömning av situationen och som anger skälen till kommissionens beslut att inte upphäva undantaget från viseringskravet samt underrätta Europaparlamentet och rådet om detta.

Alla relevanta faktorer såsom de som avses i led d ska beaktas i den rapporten; Europaparlamentet och rådet får föra en politisk diskussion på grundval av den rapporten.

- f) Om det berörda tredjelandet inom 24 månader efter dagen för det offentliggörande som avses i led a tredje stycket inte har upphävt viseringskravet ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 4b för att tillfälligt upphäva tillämpningen av bilaga II under en tolv månadersperiod för medborgare i det tredjelandet. Den delegerade akten ska fastställa en dag, inom 90 dagar efter det att den trätt i kraft, då upphävandet av tillämpningen av bilaga II ska få verkan, med beaktande av vilka resurser som finns tillgängliga vid medlemsstaternas konsulat, samt ändra bilaga II i enlighet med detta. Den ändringen ska göras genom att det bredvid namnet på tredjelandet i fråga införs en fotnot i vilken det anges att undantaget från viseringskravet upphävs gentemot det tredjelandet, och i vilken perioden för det upphävandet anges.

Från och med det datum då upphävandet av tillämpningen av bilaga II avseende medborgare i det berörda tredjelandet får verkan eller när en invändning mot den delegerade akten görs i enlighet med artikel 4b.5 ska eventuella genomförandeakter som antagits enligt led e som rör det tredjelandet, upphöra att gälla.

När kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag som avses i led h ska upphävandeperioden som avses i första stycket i det här ledet förlängas med sex månader. Fotnoten som avses i det stycket ska ändras i enlighet med detta.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska medborgarna i det tredjeland som berörs av den delegerade akten, under perioderna för detta upphävande, inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

- g) Eventuella senare underrättelser, som i enlighet med led a lämnas av en annan medlemsstat avseende samma tredjeland under perioden för tillämpning av åtgärder som antagits enligt leden e eller f gentemot

det tredjelandet, ska infogas i dessa pågående förfaranden utan att tidsfristerna eller perioderna som fastställs i de leden förlängs.

- h) Om tredjelandet i fråga inom sex månader efter ikraftträdande av den delegerade akt som avses i led f inte har upphävt viseringskravet får kommissionen lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning i syfte att överföra hänvisningen till tredjelandet från bilaga II till bilaga I.

- i) De förfaranden som avses i leden e, f och h påverkar inte kommissionens rätt att när som helst lägga fram ett lagstiftningsförslag till ändring av denna förordning i syfte att överföra hänvisningen för det berörda tredjelandet från bilaga II till bilaga I.

- j) Om det berörda tredjelandet upphäver viseringskravet, ska den berörda medlemsstaten omedelbart underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om detta. Denna underrättelse ska utan dröjsmål offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Eventuella genomförandeakter eller delegerade akter som antagits enligt leden e eller f och som rör tredjelandet i fråga ska upphöra att gälla sju dagar efter det offentliggörande som avses i första stycket i det här ledet. När det berörda tredjelandet har infört viseringskrav för medborgare i två eller flera medlemsstater ska de genomförandeakter eller delegerade akter som rör det tredjelandet upphöra att gälla sju dagar efter offentliggörandet av den underrättelse som gäller den sista medlemsstaten vars medborgare var föremål för viseringskrav från det tredjelandet. Den fotnot som avses i led f första stycket ska utgå när den berörda delegerade akten har upphört att gälla. Informationen om det upphörandet ska utan dröjsmål offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

När tredjelandet i fråga upphäver viseringskravet utan att den berörda medlemsstaten lämnar någon underrättelse om det i enlighet med första stycket i det här ledet ska kommissionen på eget initiativ utan dröjsmål gå vidare med det offentliggörande som avses i det stycket och andra stycket i det här ledet ska tillämpas."

- b) Punkt 5 ska utgå.

2. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 1a

1. Med avvikelse från artikel 1.2 ska undantag från viseringskrav för medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II som en sista utväg upphävas tillfälligt vid nödsituationer i enlighet med denna artikel.

2. En medlemsstat får underrätta kommissionen om den, under en sexmånadersperiod i jämförelse med samma tidsperiod under föregående år eller med de senaste sex månaderna innan undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som anges i bilaga II började tillämpas, ställs inför en eller flera av följande omständigheter som leder till en nödsituation som den inte själv kan avhjälpa nämligen en betydande och plötslig ökning av antalet:

- a) Medborgare i det tredjeland vilka konstaterats vistas på medlemsstatens territorium utan att ha rätt till det.
- b) Asylansökningar för medborgare i det tredjelandet där andelen godkända ansökningar är låg, när en sådan ökning leder till att medlemsstatens asylsystem utsätts för särskilt tryck.
- c) Antal avvisade ansökningar om återtagande som gjorts av medlemsstaten eller det tredjelandet för dess egna medborgare.

Jämförelsen med sexmånadersperioden före tillämpningen av undantaget från viseringskravet som avses i första stycket ska endast vara tillämplig under en period på sju år från den dag då undantaget från viseringskravet började tillämpas för medborgare i det tredjelandet.

Underrättelsen som avses i första stycket ska ange de skäl som den grundas på och innehålla relevanta uppgifter och statistik samt en detaljerad redogörelse för de preliminära åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit för att avhjälpa situationen. Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet omedelbart om en sådan underrättelse.

3. Kommissionen ska granska en eventuell underrättelse som en medlemsstat lämnat enligt punkt 2, med beaktande av

- a) huruvida någon av de situationer som anges i punkt 2 föreligger,
- b) antalet medlemsstater som påverkas av någon av de situationer som anges i punkt 2,
- c) de övergripande konsekvenserna av ökningarna som avses i punkt 2 när det gäller migrationssituationen i unionen, enligt de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna,
- d) rapporterna från den Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser, Europeiska stödkontoret

för asylfrågor eller den Europeiska polisbyrån (Europol), om omständigheterna så kräver i det specifika fall som underrättelsen avser,

- e) den övergripande frågan om allmän ordning och inre säkerhet, i samråd med den berörda medlemsstaten.

Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om resultaten av sin granskning.

4. När kommissionen på grundval av granskningen som avses i punkt 3 och med hänsyn till följderna av ett upphävande av undantaget från viseringskravet för unionen och dess medlemsstaters yttre förbindelser med det berörda tredjelandet, och i nära samarbete med det tredjelandet för att hitta alternativa lösningar på lång sikt beslutar att åtgärder behöver vidtas ska den inom tre månader efter mottagandet av underrättelsen som avses i punkt 2 anta en genomförandeakt om tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet för medborgarna i det berörda tredjelandet under en sexmånadersperiod. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 4a.2. I genomförandeakten ska det fastställas vilken dag upphävandet av undantaget från viseringskravet ska få verkan.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska medborgarna i det tredjeland som berörs av genomförandeakten, under perioderna för det upphävandet, inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

5. Före utgången av giltighetstiden för den genomförandeakt som antagits i enlighet med punkt 4 ska kommissionen, i samarbete med den berörda medlemsstaten, förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport. Rapporten får åtföljas av ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning i syfte att överföra hänvisningen till det berörda tredjelandet från bilaga II till bilaga I.

6. Om kommissionen har lagt fram ett lagstiftningsförslag enligt punkt 5, får den förlänga giltighetstiden för genomförandeakten som antagits enligt punkt 4 med en period som inte överstiger tolv månader. Beslutet att förlänga giltighetstiden för genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 4a.2.

Artikel 1b

Den 10 januari 2018 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport som bedömer ömsesidighetsmekanismen som anges i artikel 1.4 och upphävandemekanismen som anges i artikel 1a och ska, vid behov, lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning. Europaparlamentet och rådet ska besluta om förslaget i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet."

3. Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringskravet i artikel 1.1 eller från undantag från detta krav enligt artikel 1.2 för

- a) innehavare av diplomatpass, tjänstepass eller särskilda pass,
- b) civila besättningsmedlemmar på luftfartyg och på fartyg i samband med deras tjänsteutövning,
- c) civila besättningsmedlemmar på fartyg som när de går i land innehar en identitetshandling för sjömän som utfärdats i enlighet med antingen Internationella arbetsorganisationens konventioner nr 108 av den 13 maj 1958 eller nr 185 av den 16 juni 2003 eller enligt Internationella sjöfartsorganisationens konvention av den 9 april 1965 om förenkling av formaliteterna i internationell sjöfart,
- d) besättning och personal vid nödhjälps- eller räddningsinsatser vid katastrofer och olyckor,
- e) civila besättningsmedlemmar på fartyg som trafikerar internationella inre vattenvägar,
- f) innehavare av resehandlingar som utfärdats av mellanstatliga internationella organisationer i vilka åtminstone en medlemsstat är medlem eller av andra enheter som erkänts av den berörda medlemsstaten som folkrättssubjekt för tjänstemän i de organisationerna eller enheterna."

b) I punkt 2 ska följande led läggas till:

"d) utan att det påverkar tillämpningen av de skyldigheter som följer av den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959, erkända konventionsflyktingar, statslösa och andra personer som inte innehar medborgarskap i något land och som är bosatta i Förenade kungariket eller i Irland och är innehavare av en resehandling som har utfärdats av Förenade kungariket eller Irland och som erkänns av den berörda medlemsstaten."

4. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 4a

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 (*).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. Om kommittén inte avger något yttrande ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 4b

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 1.4 f ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 9 januari 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av femårsperioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 1.4 f får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 1.4 f ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av fyra månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13)."

Artikel 2

Artikel 1a i förordning (EG) nr 539/2001 ändrad genom denna förordning och särskilt bestämmelserna i punkt 2 andra stycket, ska vara tillämpliga även på tredjeländer gentemot vars medborgare undantaget från viseringskravet infördes före 9 januari 2014.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 11 december 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

V. LEŠKEVIČIUS

Ordförande
